

*Annem için,
Hayallerimin peşinden gitmeyi bana sen öğrettin.*

Bir

KASABA davetleri orkestra getirmek için çok küçüktü, bu nedenle müzik ihtiyacı çoğunlukla Bayan Minchin'in piyanosu ile karşılanırdı. Fakat gençlerin tek bildiği buydu, bu nedenle Londra'nın balo salonlarının ihtişamını aramazlardı. Çoğunluğu hayatları boyunca Londra'da bir sezon geçiremeyecekti.

Bu geceki balonun yıldızı da dahil, diye hüznü bir şekilde düşündü Miranda.

Bakışları kızının üzerinde durdu. Folk dansının adımları ile hareket ederken Sophie'nin altın rengi koyu saçları çarpıcı bir renk alıyordu. Kızına biraz fazla düşkün olduğunu kabul etse de, hâlâ herkes Sophie ile karşılaştırıldığında gölgede kalıyordu.

Keşke onu Londra'ya götürmek mümkün olabilseydi... Orada, ülkenin en güzel insanların arasında bile Sophie'nin sivrileştiğini biliyordu.

Sophie partnerine gülümsedi. Gerçekten nefes kesici bir gülümsemeydi ve Miranda genç adamın sersemleyip, yüzü kızarak adımlarını kaçırmasına şaşırmadı. Miranda'nın yanında duran Lord Ryecroft geniş omuzlarını yaslandığı sütunun üzerinde kıpırdattı. "Anneciğim, bakıyorum da kız kardeşim yine yapmış yapacağını. Bu, sadece bu ay fiyakasını bozduğum üçüncü züppe olacak."

“Sadece küçük bir dans. Sophie’yi ziyaret etmek için gelip de senden izin isteyeceği anlamına gelmiyor.”

Rye tek kaşını kaldırıp annesine baktı. “Eğer öyle olmazsa, babası o gülümsemeyi görmüş ve ağırlığını koymuş olduğundandır. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Newstead, küçük oğlunun evlenme vakti geldiğinde bizim Sophie’imizin sahip olduğundan çok daha fazla drahma isteyecektir.”

“Keşke...” Miranda geç de olsa dilini ısırıldı.

Fakat fark etmedi, aynı düşünce zaten Rye’ın kafasından da geçmekteydi. “Anneciğim bunu benden daha fazla diliyor olamazsınız. Sophie’yi Londra’ya götür ve şehri kasisip kavursun, bir para babasıyla evlensin ve hepimizi kurtarsın.”

Rye elbette şaka yapıyordu, Miranda biliyordu. En azından çoğu zaman şaka yapıyordu. Ancak söylediğinde gerçeklik payı vardı. Miranda, Sophie’nin sadece maddiyata dayalı bir evlilik yapmasını istiyor değildi elbet. Fakat zengin erkekler de âşık olurlardı – ve Sophie’nin sıcak kalbine sahip bir genç kadın rahatlıkla alaka duyabileceği varlıklı bir erkek bulabilirdi.

Eğer onu Londra’ya götürebilirim...

Rye annesine bakıp gülümsedi – ifadesi her ne kadar kız kardeşinin pırıltısını andırıyor olsa da, annesi onun gözlerindeki gölgeyi görebiliyordu. “Bende Londra’da bir sezonu karşılayacak paranın p’si yok,” dedi, “ve en iyi ihtimalle bile bu sene bu parayı bulamam.”

“Bulamayacağını biliyorum, hayatım.” *Ama belki ben bulabilirim*, diye düşündü Miranda.

Hem fedakârlık gerektirecekti hem de Rye’la Sophie’nin öğrenmemesi için dikkatli olmasını. Ancak çocuklarının hatırı için her şeyi yapabilirdi.

Rye annesini selamladı ve içki servisinin yapıldığı odaya yönelip yaşlı bir hanımefendinin punch almasına yardımcı oldu. Yaşlı hanım sulu içki karışımından bir yudum aldıktan sonra boncuk gibi kara gözleriyle gözlüğünün üzerinden ona baktı. “Siz Vikont Rycroft’sunuz, değil mi?”

Rye ihtiyatla öyle olduğunu belirtti.

Kadın ona adını bahsetmedi. Bunun yerine onu baştan aşağıya süzdü ve sordu: “Sizin gibi genç bir adam neden balo salonunda genç hanımlarla flört etmiyor? Kızların alaka göstermediğinden değil herhalde. Size eşlik edebilecek kıvamda kimse yok mu bu gece yoksa?”

Bu yorumlar Rye’in gururuna dokundu – çünkü bir kısmı doğruydu. Bu baloda, genç hanımlara bağlanamayacağı bile onlarla dans edip flörtleşmesinin ne mantığı vardı? Daha da kötüsü, ya ciddiye alacağı bir kadınla tanışır ve onunla evlenmeye maddi gücü yetmezse? O yüzden kenarlarda durmak en iyisiydi.

Kız kardeşi için doğru olan kendisi için de geçerliydi. Eğer bir fark varsa o da kendi durumunun çok daha ümitsiz olduğuydu – Sophie’nin sadece ona bakacak kadar parası olan bir erkekle evlenmesi yeterliydi. Rye’in ise tüm arazisini ve onun getirdiği sorumlulukları destekleyecek kadar parası olan bir kadınla evlenmesi gerekiyordu – bu sorumluluklara kiracı çiftçiler, hizmetkârlar, uşaklar ve annesi de dahildi... Kısacası çok güçlü ve bir o kadar cömert bir mirasçıya ihtiyacı vardı. Taşradaki böylesi bir baloda karşılaşma olasılığı bulunmayan birisine.

Sadece Londra’da karşılaşabileceği birisine...

Cebinde yeteri kadar parayla iyi bir izlenim bırakmak için bir şekilde şehre gitmeyi başarabilecek olsa bile garantisi yoktu tabii. Oysa Sophie’nin güzelliği her erkeğin dik-

katini çekebilirdi, çeyizi olmasa da sahip olunmaya değerdi – tabii eğer taliplileriyle buluşturulabilirse. Buna karşılık Rye’ın sıradan görüntüsünün ve espri anlayışının dışında sahip olduğu fazla bir şey yoktu. Bu özelliklerin hiçbiri, yeterli boyutlarda serveti olan bir genç hanımı “evlilik pazarı”nda kazanması için yeterli görünmüyordu. Ayrıca hâlâ evlenip durulmak için de oldukça gençti – dolayısıyla bu kadınlar onu ciddiye bile almayabilirlerdi.

Durumunu, tanımadığı yaşlı bir... hanımefendiyle tartışacak değildi tabii.

Sanki kadın aklından geçenleri okumuş gibi ona hatırlattı: “Bir unvanınız var hem de.”

“Diğer birçok erkek gibi, hanımefendi.”

“Ayrıca birçok kadının arzu ettiği ve karşılığını ödeme-ye hazır olduğu bir unvan.” Boncuk gözlerini üzerinde rahatsız edecek kadar uzun bir süre dolaştırdıktan sonra kadın, “Ryecroft ben sizi yakışıklı buluyorum,” dedi. Elini çantasına daldırdı ve ona dikdörtgen bir kart uzattı. “Eğer Londra’ya gelerseniz beni Grosvenor Meydanı’nda bulabilirsiniz. Sizi daha çok görmek isterim.”

Rye titreyen eliyle kartı kavradı. Herhalde kadın kendisinin unvan peşinde olduğunu ima etmemişti – herhalde böyle bir şeyi ima *edemezdi*. Annesinden yaşlıydı – hem de çok daha yaşlı!

Yaşlı hanımefendi birden kakhaha attı. “Öyle hemen düşüncelere dalmaya gerek yok, oğlum. Bir-iki mirasyedi tanıyorum. Demek istediğim buydu. Gel ve beni gör, seni onlarla tanıştırayım.”

Punch’ını masaya bıraktı ve yürüyüp uzaklaştı. Rye, kadının yaşına göre dinç olduğunu düşündü – gerçi yaşlı hanımefendi aslında altmış ile seksen arasında bir yaşta olabilir, zira Rye böyle şeyleri tahmin etmekte pek başarılı

sayılmazdı. Eğer bu hanım bir at olsaydı, o zaman oldukça yakın bir tahminde bulunabilirdi.

Karta baktı. Zarif harflerle *Leydi Stone* yazıyordu. *Salı günleri*.

Demek ki kadının zaten bir unvanı vardı, Grosvenor Meydanı'ndaki adresi Londra'nın en kibar bölgesindeydi ve ziyaretçi kabul etmek için salı günleri evdeydi. Dahası onu tanıştılabileceği bir iki mirasyedi tanıyordu. Bu, şansının düzelmesine yardımcı olabilirdi.

Rye dereyi görmeden paçaları sıvayacak kadar aptal değildi tabii. Ryecroft Malikânesi'ni kurtarmak için bir servet gerekiyordu ve Londra'da bile böylesi büyük bir servete sahip çok insan yoktu. Fakat denemeye değerdı.

Belki de şehre bir seyahat yapmalıydı, zira bir mirasyediye kafesleyebilirse, Sophie gelecek yıl sosyeteye girişini yapıp kendi mutluluğu için şansını deneyebilirdi. Ayrıca Rye annesi için o dul evini ayarlayabilir, böylece o da koskoca evi kıt kanaat geçindirmek konusundaki endişelerinden kurtulup geride kalan yıllarını huzurla geçirebilirdi. Hem ayrıca günlerini, *Parayı veren düdüğu çalar* diyebilecek yeni bir Leydi Ryecroft'la birlikte yaşamının zorluklarına katlanmakla geçirmek zorunda da kalmazdı. Tabii ki Rye, şimdilik adı sanı ve çehresi meçhul olan bu mirasyediyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Bu, hayatının sonuna kadar fedakârlık etmesini gerektirecekti. Fakat Rye, annesi ve kız kardeşinin hatırı için her şeyi yapabilirdi.

Dansın eski moda figürlerine –eğilme, selamlama, sıraya dizilme ve birbiri etrafında dönme– ayak uydurarak hareket ediyorlardı. Hareketin verdiği katıksız neşeyle

Sophie başını kaldırıp partnerine mutlulukla gülümsedi. Ne var ki bir anda bundan pişmanlık duydu – zira James Newstead’in yüzü bozulmuş ve birdenbire parlak bir kırmızıya bürünmüştü. Eli Sophie’nin elini sımsıkı sardı ve dansın bir sonraki adımında tökezledi.

Off kahretsin, diye düşündü Sophie. Umarım Rye bunu görmemiştir.

Partnerinin omzunun üzerinden baktı ve tam o anda başını olumsuz bir şekilde sallayarak yaslandığı sütunun önünde kıpırdanan ağabeyinin yüzünü gördü.

Şüphesiz yine fırça yiyecekti – hem de iyi bir fırça, gerçi Rye ona bağırarak değildi. Asla bağırılmazdı...

Şey, diye düşündü Sophie dudakları seğirirken, bu tam anlamıyla doğru sayılmaz. Bir seferinde onun en sevdiği atını izin almadan dörtnala gezintiye çıkardığında ve bir seferinde de köprüünün korkuluğunun üzerinde yürümeye çalışırken dengesini kaybedip dereye düştüğünde ağabeyi epey bağırmişti.

Ancak kural olarak, Rye bağırılmazdı. Keşke bağırıyorsa; ona kızması, davranışlarından dolayı incinmiş görünmesinden çok daha kolay olurdu. Örneğin, James Newstead’in arkadaşça bir gülümseme ile kışkırtıcı bir gülümsemenin farkını bilmiyor olması onun hatası değilken, ağabeyi durduk yere neden inciniyordu ki?

Aslında Rye’ın bugünlerde neden üzgün olduğunu anlıyordu. Birçok kusuruna rağmen ağabeyi ağabeylerin en iyisiydi gerçekten. Sophie Londra’da bir sezon geçirebilmesi ve –Rye’ın deyimiyle– kendisine *layık* bir eş bulma şansını yakalayabilmesi için ağabeyinin gücünün yettiği her şeyi yapacağını biliyordu.

Ona layık bir eş de, bu eşin *zengin* olması demekti elbette. En azından Rye’ın onun layık olduğunu düşündüğü miktarda lüksü sağlayabilecek zenginlikte bir eş.

Sophie'ye göre bunların tümü saçmalıktan ibaretti. En azından annesi veya Rye söz konusu olmasa öyle olurdu. Annesini kaşlarının arasındaki o endişe çizgisi olmadan görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ayrıca Rye da mirasını devralma yaşına gelmiş ve Ryecroft Malikânesi'nin babalarının ölümünü takip eden yıllarda ne kadar kötü duruma geldiğini anlamıştı.

Hiçbirisi endişeleri konusunda Sophie ile konuşmuyordu. Belli ki, kısa süre sonra on dokuz yaşına basacak olmasına ve Rye da yaşça ondan çok büyük olmamasına rağmen, onu hâlâ çocuk olarak görüyorlardı. Eğer reşit olana kadar Rye'in malvarlığını kontrol etmekle görevli mütevellî heyeti kemerleri sıkmamış olsaydı, Sophie geçen sene Londra'ya gitmiş olurdu – ve bu sene de gayet net olarak görünüyordu ki, durum geçen seneden farklı olmayacaktı. Detaylar kendisine açıklanmamış olsa da, şehirde birkaç aylığına ev kiralamak, yeni elbiseler satın almak veya Almack's'a* giriş bileti edinmek için yeterince paraları olmadığını ancak bir ahmak anlayamazdı. Sonuçta yeterli bir drahomayla birlikte bunlar olmadan, hiçbir soylu İngiliz kızının, annesinin ihtiyaçlarını karşılayabilecek ve belki de ağabeyinin arazilerini yeniden ayağa kaldırması için gerekli yardımda bulunabilecek saygın bir erkekle tanışma şansı yoktu.

Kafasındaki küçük ses sordu: *Peki o zaman, saygın olmayan birisi olsa?*

Sophie, partnerine yaptığı reveransla dansı bitirdi ve bir sonraki dansı beklerken yelpazesini sallayarak serinlemeye çalıştı.

Ancak bu fikir kafasından çıkmıyordu. Londra'ya gitmenin başka yolları olabilirdi.

* Almack's: 18 ve 19. yüzyıllarda Londra sosyetesinin müdavimi olduğu kulüp –ed.n.

Pantomimle sözcük anlatma gibi oyunlarda çok başarılı sayılmazdı, dolayısıyla aktris olmak için kariyerini zorlamak gibi hayalleri yoktu. Ancak şarkı söylemeye kabiliyeti vardı, belki de bir koroya katılabilirdi. Ayrıca dans etmekten hoşlanıyordu. Dansçıya ihtiyacı olan tiyatrolar yok muydu?

Elbette ki bunlar tam olarak saygın meslekler değildi. Ancak yapabildiği tek şey Ryecroft Malikânesi'nde kalıp yaşlanmak olacaksa, temiz bir unvan ve parlak bir isme sahip olmanın ne yararı vardı ki?

En azından, eğer gidip kendi başının çaresine bakarsa, Rye onun bakım masraflarından kurtulmuş olurdu. Ve eğer şansı yaver giderse, Sophie kendisine iyi bir teklifte bulunmayı isteyebilecek bir centilmenle –hatta varlıklı bir tüccarla– tanışabilirdi.

Gerçi bu büyük ihtimalle bir evlenme teklifi olmazdı.

Kederle içini çekti. Belki de bu bugüne kadarki en iyi fikri değildi, ama en azından bir fikirdi. Ve eğer iş o raddeye gelirse annesini mutlu olduğuna inandırmanın bir yolunu bulabilirdi. Nihayetinde annesi her zaman en önemli şeyin Rye ve onun mutluluğu olduğunu söylerdi.

Bunu gerçekleştirmek tabii ki fedakârlık gerektirecekti. Fakat annesi ve ağabeyi için Sophie her şeyi yapmaya hazırdı.